

Майката прѣгръщала дѣтето и го обсипвала съ цѣлувки.

Ала въ туй врѣме *мечка кръвница* се спуска къмъ пещерята, грабва дѣтето изъ ржцѣтъ на майката и избѣгва въ горскитѣ пущинаци...

Тича горката майка, вика за помощъ, скуби си коситѣ, но никой не идва...

Гледа я чичо Златко, а *скърбъ* изпълва сърдцето му, бистри сълзи закапватъ отъ очитѣ му.

— Що е туй, ангеле?

— Това е скърбъта и човѣшката неволя. Рожбата е вече разкъсана отъ лютия звѣръ, защото човѣкътъ излѣзе по-слабъ отъ животното!

— Разбрахъ, каза чичо Златко и въздѣхна отъ сърдце.

— Още много нѣща има да проумѣешъ, рече ангелътъ, па хвъркна и поведи чича Златка за други мѣста...

### III. Какво още видѣ чичо Златко.

Дълго врѣме хвъркаха изъ въздуха. На чича Златка се стори, че сж минали много хиляди години. Най-послѣ той забѣлѣза, че се намиратъ въ срѣдата на единъ много голѣмъ градъ. Този день се женѣше царскиятъ синъ, затуй градътъ бѣ накиченъ съ знамена. Прѣдъ царския палатъ имаше много хора и тѣй богато облечени, щото човѣкъ би си помислилъ, че нѣма вече сиро-